

Зимовий вірш

Ірина Жиленко

Сонце вже похиле й смутнувате.
Вже донизу сонечко росте.
Вже йому не треба нахилятись,
щоб у щічки цілувать дітей.

Облетіли клени і каштани.
А сніжок у хмарі забаривсь.
Де ти, сніг? Давно позамітали
двірники бульвари і двори.

Полягали спати водограї.
Спить калюжка і малий струмок.
Вже не можна пити воду з крана
і не можна їсти ескімо.

В синьому морозному світанні
розгорілись теплі вікна шкіл.
Мама з шафи валянці дістала
і зимові теплі кожушки.

А синок одягся й засмутився,
що зробився кожушок малий.
"Він, мабуть, навмисне вкоротився.
Він, мабуть, не хоче бути мій.

Він такий зробився невеличкий,
щоб втекти від мене до сестрички..."

А коли до школи йшов хлопчина,
перший сніг зустрів він.
І сказав: — Здрастуй, сніг!
Який ти молодчина, що прийшов.
Я так тебе чекав!

Дзеленчали дзвоники у школах,
радісно горіли ліхтарі.
І такий був теплий, загадковий,

новорічний настрій у вітрин.